

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Himmelbjerget

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Himmelbjerget", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich05-shoot-workid54644.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Himmelbjerget

Danmarks højeste Bjerg havde jeg ofte seet, men hidtil endnu ikke besteget. Nogle Gange førte min Vej mig i dets Nærhed; men mine Rejsers Meed tillode intet Sidespring, og jeg maatte lade mig nøje med, i en halv Miils Afstand at betragte det danske Schwarzwald, og i Forbifarten at kaste et hurtigt Blik ned gennem Dalene til den yndige Søe, der bugter sig mellem græs- og løvklædte Øer og dybt indskaarne Landtunger. Omsider fik jeg mig løsrevet fra alle Hindringer, og besluttede, at gjøre Himmelbjerget til det eneste Maal for en todags Lystrejse. Min Fætter Ludvig, som nylig var kommen fra Hovedstaden herover ledsagede mig.

Formiddagen var klar og varm, og lovede os en smuk Aften, men lidt hen paa Eftermiddagen dannede sig lidt efter lidt i Sydvest en Række af hvidlige Skyer med ildfarvede Kanter. Fætter ændrede dem ikke; men jeg, som kyndigere Vejrspaamand, kjendte disse Tordenens Værkstæder, og bebudede ham, "at Aften ej vilde blive Morgen Hig." Vi rede just i den Retning, at vi havde dem lige imod os, og kunde derfor stadigen bemærke, hvorledes de stedse hævede sig højere og højere, mørknedes ved Roden, og taarnede sig som Snefjelde op over Himmelbjerget. Vor Phantasie viste os dem som Schweitseralper, og vi søgte at indbilde os selv, at vi befandt os i hiint stolte Klippeland: vi saae Schreckhorn og Wetterhorn og den aldrig berørte Jomfrue: i Skyernes Dale erkjendte vi Iisbræerne; og naar en fremstaaende Knop bøjede sig, sank og sammensmeltede med den øvrige Bjergkjæde, var det en Lavine, som begrov Huse og Byer i evig Sne. Endnu videre udmaalede vi med ret barnlig Lyst denne majestætiske Alpescene, og forlystede os saa længe med dette Selvbedrag, til det løsbrydende Uvejr vækkede os af vore Drømmerier. Tordenen buldrede hørligere, heftigere, saa vor Indbildningskraft forgjæves anstrængte sig for, i denne Dundren at høre Sneskrid og Bjergfosses Larmen. 8 Allerede strakte den øverste udtyndede Skyrand sig ud over vore Hoveder, og Skovstrækningen foran os indhylledes, som i en Taage, af den nedstyrtende Regn. Forsilde rede vi stærkt til, for at naae den nærmeste Bye - gjennemblødte kom vi til Alling, og søgte Lye i en aaben Port.

Gaardens Ejer, en aldrende Bonde, der var for os ganske vild fremmed, tog imod os med gammeldansk Gjæstfrihed: lod vore Heste føre i Stalden, og indbød os selv i sin lune Stue. Strax saasart han saae vor vaade Tilstand, tilbød han os sine to Sønners Klæder, at drage paa medens vore egne tørredes for den blussende Arne. Begjerligen toge vi mod dette gode Tilbud; og i hans Overstue - saa kaldes Bestestuen - gjorde vi snart dette forfriskende Skifte, under Spøg og Latter over vor uventede Travestering. Som Bønderkarle i Søndagsstads traadte vi atter ind til Familien. Verten gottede sig hjertelig over den skedte Forandring, og roste vor *Gemeenhed*; hans tvende Døttre smilte, alt som de skottede til os: "Valkyrierne rødmede, de vendte sig og loe". - Kaffeledlen stod allerede paa Skiven, omgivet af chinesiske Kopper. Den oplivende Drik, rigelig forsynet med brunt Sukker og uforfalsket Fløde, skjænket og ombuden af den ene vakkre Datter, bragde atter vort afkølede Blod i det raskeste Omløb; og da først spurgte Faderen om sine Gjæsters Navne, Vilkaar og Hjemstavn.

Imidlertid var Tordenbygen dreven over. Solen smilede igjen fra det skyfrie Vesten. Fjern i Østen suste og buldrede det; men her var det mildt og stille; Stormens Aander havde sammenfoldet deres vaade Vinger, og Regndiamanterne tindrede paa Løv og Straae - Aftenen torde endnu vordes Morgenen Hig. "Op paa Bjerget!" raabte vi til hverandre. "Men deres Klæder"? faldt Bonden ind. Vi gik frem i Yderstuen, hvor den anden Datter var beskjæftiget med at tørre dem; men ak! endnu dampede de, og før om en god Time kunde hun ikke love os dem i brugelig Stand; dog da vilde det maaskee være for silde at nyde Udsigten fra "*Kollen*", saasom Opstigningen herfra vilde medtage næsten ligesaa lang en Tid. Hvad var her at gjøre? - Den flinke Bondemand hjalp os ud af Forlegenheden: "dersom De ikke undsee Dem ved Drengenes Klæder" sagde han "kunde De jo beholde dem paa." "Det er et godt Tilbud!" svarte vi begge, takkede ham med hjertelig Haandslag, og udbad os en Vejviser. "Den skal jeg selv være!" sagde han, og fremtog af Krogen en Enebærestok til os 9 hver. Vi tiltraadte øjeblikkelig vor Vandring, og dette endnu muntre stemte over vores Maskerade; især Fætter, der virkelig tyktes godt om sig selv i den blaa Kofte, der var vel bespækket med store Sølvknapper, de lange Rytterstøvler paa Benene, og den højpullede Hat paa Hovedet. "Jeg vilde ret ønske" sagde han, "at vi maatte træffe paa andre Rejsende deroppe! det kunde give kostelige Løjer." Føreren loe, og indvendte at han vel næppe kunde tale "Bøndermaal." "*Jo de ka han trou*" svarte Fætter; og nu vedblev han at tale jydsk, til den gode Peder Andersens inderlige Moroe. Denne fandt alligevel en væsentlig Mangel ved den fuldkomne Bonde: "de fine og hvide Hænder vilde røbe ham." "*A ka put em i e Lomm*" raabte Fætter, der i sit overgivne Lune vidste Raad for Alting.

Imidlertid naaede vi Aaen - Gudenaee - der her allerede er temmelig bred, og har et næsten umærkeligt Løb, da den egentlig er kun et Stræde, som forbinder tvende Søer. - I et Knubskib satte vi over, og vare nu i en ganske anden Egn: her begynder Lyngen, hvis mørke Farve danner en fuldkommen Modsætning til det muntre Grønne Øster for Aaen. - Endnu havde vi en god Fjerdingsmil at vandre; og da Lyngen, som næsten rækkede os til Knæene, var vaad af Regnen, fik vi Aarsag til at prise vore lange Støvler.

Vi naaede Skoven - den stolte Bøgeskov, som her syntes mig dobbelt skjøn, fordi den staaer paa saa mørk en Grund. Gjennem skraae Dale bugtede Stien sig stedse opad; men det tætte Løv betog os 10 Udsigten. Omsider traadte vi atter ud af Skoven, og stode nu paa Himmelbjerget.

Naar jeg hører en skjøn Musik, eller seer et indtagende Skuespil, maae jeg altid nyde i Taushed. Intet virker ubehageligere - mere forstyrrende paa min Følelse, end naar nogen da vil gjøre mig opmærksom paa dette eller hiint. Saasnart man siger til mig: "hvor det er skjønt!" saa bliver det for mig strax mindre skjønt. Disse lydelige Udraab af Beundringen ere for mig som Overøsninger med koldt Vand - de afkøle min indvortes Varme. Siden, naar jeg uformærket er bleven koldere, da bytter jeg gjerne Tanker og Følelser med en Ven - med Flere - finder endogsaa Trang til at udlade dem - om jeg saa maae sige - fra det overlæssede Sind. Og saaledes er det vel at Digteren kommer til at *syng* højt: i Undfangelsens søde Øjeblikke brænder han, men tier; derefter maae han udtømme sig; Tungen eller Pennen maae give det fulde Hjerte Luft. Han er som en Skye, der i Stilhed samler Himmelens Kræfter, og, naar dens Tid er kommen, udøser sin svulmende Forraad, tordner og lyner, og overstrømmer de forbausede Marker. - Uheldig anbragt paa mig var altsaa vor Førers Tjenstvillighed, der strax begyndte med en Cicerones Rundtalenhed, at udpege og benævne alle de Kirker, som fra dette Standpunkt kunne sees, raabende ved enhver: "Der seer de!" - Jeg overgav da Fætterten til hans Underviisning, og satte mig afsides, for at see, uden at være nødt til at høre. -

Naar Stolberg allerbedst har fortydsket sin Homer, slænger han Pennen, og raaber mismodig: "Læser! lær græsk og brænd min Oversættelse!" Hvad er en Naturbeskrivelse andet end en Oversættelse? Endogsaa den meest vellykkede staaer ligesaa langt under Originalen, som Himmelbjerget i Jylland under Himmelbjerget i Thibet. Derfor gunstige Læser! hav mig undskyldt, naar jeg ikke fortæller Dig alt hvad jeg her saae. *Hvad* jeg saae kunde jeg maaskee sige Dig; men *hvorledes* jeg saae det? *Neppe!* - *Enkelthederne* kunde jeg fremstille Dig een efter en anden, men Heelheden - alt paa *eengang?* - dertil - om "Du endog har Øre, har Tungen ikke Ord." - Min Pen er ingen Pensel. Rejs! rejs selv til Himmelbjerget, og see! - Men Du, som maaskee har staaet paa Toppen af Brocken, eller Dole eller St. Bernhard, smiil ikke, fordi jeg gjør saa stort Væsen af vort stakkels lille Himmelbjerg! det er dog det største, som jeg og de fleste af mine Læsere have seet - hvad for dig er Smaat, er stort for os. - - Jeg 11 fornam et Klap paa min Skulder - det var Fætter, der stod bag ved mig. Han fortalte: at Føreren var gaaet hjem for en halv Time siden, og at jeg havde siddet en heel uden Bevægelse, og uden Livstegn, paa det nær, at jeg nogle Gange havde blinket med Øjnene. Han betroede mig endvidere: at han begyndte halvvejs at kede sig, og at jeg derfor endelig maatte bryde min dybe Taushed. "Og hvad har Du saa egentlig seet?" lagde han til. "Det samme som Du" svarte jeg "Luft og Jord og Vand." "Men nu" vedblev han "stirrer Du ganske mekanisk paa den Vildand hist nede i Søen, Du var vist med dine vidtløftige Tanker paa Dover Klint hos den gamle Gloster?" "Ganske rigtig" sagde jeg; "denne Fisker i sin Baad lader virkelig ikke større" - "Lad ham nu sidde!" faldt han ind, idet han rakte mig sin Kikkert, "og stil den paa hiin Bred! Vil Du troe vi faae Fremmede?" Jeg keeg derover, og saae nu en Baad lidt ude fra Landet, der syntes at stævne lige herover; den var fuld af Mennesker, og tre gule Hatte lod formode, at der vare Fruentimmer iblandt. Fætter foreslog, at vi skulde oppebie deres Ankomst; skjøndt det vilde blive silde, inden vi kunde naae vort Natteherberg i Alling. Det dejlige Vejr aflokkede mig let mit Samtykke. Skjønnere kunde vi heller aldrig have ønsket os det; Solen var nær ved sin Nedgang; men syntes os at synke langsommere end sædvanlig - ret som om den tøvede for end længere at beskue Jordens Yndighed, et Værk af dens almægtige Straaler. Alle Vinde vare tilhvide; intet Blad, intet Straae bevægede sig. Søen var et Spejl, hvori den modliggende Egn fordoblede sine Marker, Lunde og Huse. I Dalene mod Vesten opstege enkelte Røgstøtter fra de mellem Træerne skjulte Kulmiler og Vaaninger. Men saa stille det var i Luften, saa liveligt var det paa Jorden: Fuglesang i Skoven bag os, og foran os Hedelærkernes vekslede Elskovstoner, der svarte hinanden fra Enebærbuskene: fra den sigvroede Søbred hørtes Vildændernes Skræppen, Lommens og Vandhønenes Klukke; og længere borte den hjemvendende Fiskers Aareslag og hans Aftenpsalme. Selv fra Markerne hinsides hørtes Kvægets Brølen, Gaardhundredes Gjøen, Møllebækkens Susen og Værkets Klappren.

Nu var Solen dalet; og Bedeklokkernes Klang fra mange Kirker kaldte den trætte Landmand til Søvn og Hvile. Aftenduggen hævde sig allerede fra alle Enge og Vande, og snart skjulte den hele Søen. De fjerne Bakker og Skovenes Toppe svømmede paa Taagen. Men op igjennem den lød en munter og sødt sammensmeltende Musik af 12 blæsende Instrumenter. Den nærmede sig mere og mere, og maatte ufejlbarlig komme fra Baaden, vi havde seet udsejle fra hiint Land. Da Musikken taug hørtes tydeligt de Ankommandes Samtale, og snart derefter den stærkere Larm ved deres Landsættelse. Vi ventede om faae Minutter at see dem komme op ad Bjerget; men mærkede derimod at de fjernede sig; thi svagere og svagere lød deres Stemmer, og tabte sig omsider ganske i Skoven mod Vesten. Naar det ikke havde været for den nymodens Musik; gjerne skulde vi taget det Hele for et Feeeventyr, eller for et Tog af Skovens Alfer - et Ellekongebryllup.

Natten faldt paa. Enkelte Stjerner glimtede mat paa den blegblaa Himmel. I Nordvest viste et rødt Segment over Horizonten hvor Dagens Konge vandrede underneden, og nærmede sig Polen. Trindt om var tyst: kun fjernt ude i Heden lød Hjejls tungsindige Fløjten, og under os over Søen hvinede de forbitrækkende Vandfugles Vingeslag. "Hjem!" raabte Fætter; "Hjem" gjentog jeg; men neppe havde vi taget nogle faa Skridt, før vi paa eengang standsede begge med et "Tys!" Syden for os, paa den Kant af Skoven, hvor igjennem vi vare komne, lød pludselig en tostemmig Tyrolervise. Der er noget ubeskriveligt i disse

Dobbeltoner, der hæver Hjertet let og blideligt, og frembringer en Fornemmelse eller Tilstand, hartad Kig den man troer at befinde sig i, naar man flyver i Drømme. Allerlifligst lyder den i det Frie og i Bjergegne - disse søde Toner Hjem - Og nu, i den stille Aftenstund, hvor det lod som om alle de omliggende Bakker bleve vakte af den nysbegyndte Slum, og glade efterlullede Sangen - her var den mod al andet menneskeligt Kvad hvad Nattergalens er mod de øvrige Dagsangere i Skoven. - Fætterten greb min Haand, og krystede den, som om han vilde bede mig, ikke ved noget Udraab at forstyrre hans Ørenslust. Da Sangen var tilende, sukkede han dybt. Forundret saae jeg paa den ellers altid muntre Fyr: der stode Taarer i hans Øine. Jeg tilskrev dem Musikkens Magt til at blødgjøre og bevæge endog det letteste og kjækkeste Hjerter; og jeg sagde ham det. "Ja vel!" svarede han, "det menneskelige Bryst er en Sangbund, der skjønndt uberørt, dog giver Gjenklang, naar visse Toner anslaaes." "Rigtig!" gjentog jeg, "hvo der veed at angive den rette, er ogsaa vis paa at faae Svar; denne Mening antydes jo aabenbart i Sagnet om Taranteldansen." Han sukkede atter og vedblev: "men saadanne Toner maae da staae i Sammenhæng med visse Begivenheder, maae 13 vække visse Erindringer - ja -" her tog han igjen min Haand, og drog mig med sig ned paa en Vindfælde - "ja min Ven! denne Sang tilbagekalder et Minde, som jeg forgjæves stræber at udslette - vil du høre?" "Fortæl kun!" svarede jeg, "allerede aner jeg Æmnet af din Historie".

"Det var en Aften som denne" begyndte han, "netop for to Aar siden, at jeg med een af mine Venner befandt mig paa en Lysttuur ved Esrom Søe. Vi blev siddende til silde paa en Skovpynt, før vi kunde beslutte os til Hjemreisen, saa længe fængsledes vi af Stedets og Aftenens Yndighed. Vi havde endnu ikke forladt vore Sæder, da en Tyrolersang - just den selvsamme, vi nu hørte - højst behageligt tildrog sig vor Opmærksomhed. Den kom fra den anden Side af Søen, men nærmede sig lidt efter lidt. Snart hørte vi Aarernes Pladsken, der ordentlig slog Takt til Musiken, og kort derefter fik vi Øje paa Baaden, der stævnedes ind imod os. Da Sangen holdt op, begyndte de derude en svær Commerce, og den blev stedse vildere og vildere jo nærmere de kom Landet. Nu kunde vi tydelig see det lille Fartøj, og dets lystige Besætning. "Læg Aarerne ind! raabte Een, jeg skal vrikke i Land". Det skedte. "Jeg veed en nemmere Maade at faae jer allesammen i Land" raabte en Anden, idet han sprang op, og skrævende fra Ræling til Ræling satte Baaden i gyngende Bevægelse. "Lad være! lad være!" skreeg Een, "dit gale Asen kantrer jo Skibet." "I skal ha' Støvet skyllet af jer" svarte Galningen, og blev ved at vippe. Man loe, man bandede; men midt i Larmen lød pludseligt en stærkere Røst! "hold op! hold op! Frits kan ikke svømme." Det var allerede for silde: Baaden var fyldt med Vand, og kantrede. Dette skedte kun nogle faa Favne fra Strandbredden. Da taug paa eengang alle Mand; vi hørte blot de Svømmendes Pladsken og Pusten, de vare sex. Men nu skreeg Een: "Frits! kom her! tag om min Hals!" En anden: "Frits! kom til mig!" og flere paa eengang: "Frits! Frits! hvor er du?" Imidlertid kom et Par op paa Land, og vendte sig, for at see efter dem, der endnu svømmede derude. Den ene talte højt "tre - fire" med det hæftige Udraab: "der mangler Een!" sprang han atter ud, den anden fulgte ham. Nu kunde ej heller min Ven og jeg blive længer ørkesløse Tilskuere: vi kastede Kjolerne og vare i en Hast mellem de Søgende. At den Søgte maatte være under Baaden, var troligt! vi omringede den derfor alle, hvor den laae med Kølen ivejret; de bedste Svømmere dykkede. Forgjæves! han var ikke der. Men 14 længere borte imellem Rørene fik Een omsider Øje paa noget mørkt - det var ham! Han førtes iland - han var livløs. Ivrigt - ængsteligt prøvede man de brugelige Midler; de sloge stedse fejl. Der besluttedes nu at bære ham til nærmeste Huus; man lagde ham paa tvende af de fra Baaden løsrevne Tofter, og satte sig igang. Mekanisk fulgte vi to efter. Hvilken sørgelig Forskjel paa hiin nylige Lystighed og den nu paafulgte skumle Taushed! Før Sang og Latter, højrøstet Ungdomsmunterhed - nu kun Lyden af Liigbærernes hurtige Fjed! - Toget var ikke kommen ret langt fra Stedet, da Een af de Forreste drejede Ansigtet om, og sagde: "hvor er nu Lund?" Vi saae os alle tilbage, den ulykkelige Fusentast - thi det var ham - stod derhenne halvskjult af en Busk, og samlede Stene i Lommerne. "Han vil drukne sig" lød det "vi maae have ham med." Der gjordes Holdt. Min Ven og jeg tilbød os at bære; medens tvende ilede hen til den Fortvivlede. Det skedte. Vi sex gik videre. Vejen til Huset, hvorhen den Drukne skulde bringes, løb igennem Skoven. Her var det allerede saa dunkelt, at de to forreste Bærere først i en Afstand af en halv Snees Skridt bemærkede tvende hvidklædte Fruentimmer. "Gud!" sagde han sagte, "om det var Fritses Kjereste? han talte om, at hun vilde komme os imøde." Det var hende. Jeg vil ikke være vidtløftig, du kan selv forestille dig dette hjerterystende Optrin; Først hendes Forfærdelse ved at træffe os med et druknet Menneske, og derefter, da hun fik at vide at denne Ulykkelige var hendes dyrebareste i Verden - thi det kunde intet Øjeblik fordølges, da hun ventede ham tillige med de Øvrige - som hun alle kjendte - hun besvimed. Hendes Ledsagerinde optog hende i Faldet. Hvad var her at gjøre? Min Ven og jeg slap Liget, for at komme begge Damerne tilhjelp, medens de fire andre fortsatte deres Vej til Huset, der ikke var ret langt borte. Jeg foer ned til Søen, at hente Vand i Hatten. Vi bestænkede hendes Ansigt - hun kom til sig selv igjen. Den Ulyksalige! "Hvor er han?" skreeg hun, "hvor er han? han er ikke død - jeg vil til ham, jeg vil -" hun arbeidede af alle Kræfter, for at komme løs. "Slip hende mine Herrer," sagde Ledsagerinden, idet hun selv med den ene Arm omslyngede hende, og med den anden pressede hendes Haand ind til sit Bryst, vi slap. "Tak - tak for deres Bistand!" raabte hun, "uleilige dem ikke! jeg veed Vejen." Begge ilede afsted. Vi havde staaende, og hørte endnu længe den Enes heftige Smertesudraab og den andens ømme Tiltale. - Vi havde ingen 15 Anledning, heller ingen Drivt til at følge efter. Vi gik da tilbage til den ventende Vogn, samtalende om den jammerfulde Begivenhed, til hvilken vi saa uformodet vare blevne Vidner.

Ingen af dem alle kjendte vi: erfarede ei heller, hvad der siden var bleven af; og skjønndt vi i nogen Tid nøjagtig eftersaae alle Dødsanmeldelser i Aviserne, fandtes dog ikke nogen saadan ulykkelig Hændelse

bekjendtgjort, og ligesaalidet omtalt i nogen af vore Omgangskredse. Tilsidst gad vi gjerne antaget det Hele for en Spøgelsesscene, hvis vi ikke selv havde spillet vore Roller i samme. - Dog, for mig var det ikke hermed forbi. Du vil finde det underligt - latterligt maaskee - at jeg virkelig paa en Maade blev forelsket; thi Kjerlighed har jo ellers kun een Tilvej til Hjertet - Øjnene; til mit sneeg den sig af en Bivej - Ørerne. Det var nemlig saa mørkt, at jeg ikke saae den Skjønnes Ansigt, men hørte blot hendes Stemme - ah! en Stemme saa - sød! det siger ingenting - melodisk? ikke heller. Kort sagt: jeg kan ikke beskrive den anderledes, end at den klang som en Tone fra højere Regioner, eller som en længe savnet, en henfaren Vens Røst, eller som en Engels i Drømme, Ogsaa hendes Skikkelse var Hig dem, der foregøgles den Slumrendes indvortes Syn, utydelig, uden bestemte Træk og Omrids, og dog istand til at sætte Hjertet i den sødste Bevægelse. Er Du nogensinde bleven forelsket i Søvn, saa vil Du omtrent kunne sætte Dig ind i min Tilstand. Jeg saae og ikke saae hende: den ranke, i hvidt indhyllede Skabning, havde netop ved sin Dunkelhed noget aandeagtigt; og Ansigtet, der hurtigt og matglimtende viste sig og forsvandt under Straahattens Skygge, var at ligne ved Nymaanens Skjær bag blege Skyer, naar det er saa svagt, at Vandreren ikke veed om han ""seer eller blot troer at see det."" Ja i Sandhed! hendes hele Engleskikkelse kom mig for som Didos, da hun i Elysium svævede forbi den endnu i Kjødet vandrende Æneas" - "Om hvem taler Du?" afbrød jeg ham. "Om Veninden - naturligviis" svarte han, "og ikke om den ulykkelige Enkepige - hvis jeg saa tør kalde hende".

"Hvad Du her fortæller mig" sagde jeg "finder jeg aldeles ikke urimeligt: det halvdunkle vækker større Nysgjerrighed, hæftigere Attraae end det heeltklare; de Yndigheder der skimtes gennem Sløret - og Du kiggede jo gennem Nattens - udmales idealiseret af Phantasien, der just i Mørke har allertravlest. Og nu tilmed Din Stemning, den pludselige Omvexling af milde Glæders Havblik med Forskrækkelsens 16 Storme og Sorgens dybe Bølgegang - i Sorg som i Glæde er Hjertet svagest og slettest bevogtet mod hemmelig Overrumpling af Elskovs listige Gud. Dit Drama er da tilende?"

"Den første Act kun" svarte han, "nu kommer den anden".

"Sommeren gik. Vinteren kom, og var næsten forbi, da jeg bivaanede en Maskerade i een af Klubberne. En Timestid havde jeg tumlet mig mellem disse Carricaturer, og moret mig ret godt - ikke just over ret manges gode Spil; thi kun enkelte havde Vid til at gaae ind i den paatagne Rolle - men ved en Idee, der strax var faldet mig ind, og som jeg anvendte paa alle de forekommende Caractermasker. Jeg forestillede mig nemlig, at Maskeraden var virkelig Sandhed, og det virkelige Liv derimod en Maskerade. Menneskets naturlige Ansigt forekom mig som en Maske, der ofte ligner, og ofte skjuler den sande Caracteer; de almindelige Dragter syntes mig at være falske Costumer, Tale og Væsen et scenisk Spil. Men her, paa den saakaldte Maskerade, viser Mennesket sig som det er: Narren fremstiller sig ærligen i hele sin Narreklædning, sqvadronerer aabenlyst med sin Brix, og klingrer lystigt med Bjælderne: den trædske, dovne, graadige, hænger Munkekappen over: den stolte triner gravitetisk frem som en Grand d'Espagne: den forfængelige prunker med Baand og Stjerner, selvopfundne, selvpaahængte, men netop derfor desto ægttere Tegn paa selvfølt Værd: den vellystige Kvinde, som paa Livets store Maskerade tilhyller sig tugtigen i Uskylds Klædemon, og seer ud blye, undseelig, hellig som en Cæcilia, hun optræder paa den Lille med et dristigt Væsen, og drapperet som Cleopatra: Xantippen farer offentlig omkring med det Riis, der ellers kun snertes inden hendes egne lukte Dørre, og morer det store Publikum med sine Scharlagensprækener. Ja, Oprigtigheden, Sandhedens uforbeholdne Erkjendelse gaaer endog saavidt, at ej engang det dyriske hos Mennesket fordølges: Grobrianen fremviser sig om en virkelig Bjørn: den hoffærdige af tomme Vinde opblæste, spanker omkring som en kalkunsk Hane: den dumstolte Dame valtrer afsted som en naturlig Gaas: og hun, paa hvem Munden løber fra Morgen til Aften som en Peberkværn, sees her som en uhyre Papegøje. Denne Forestilling blev saa levende, at jeg tilsidst indbildte mig, jeg befandt mig i et Menagerie, og at alle de tobenede Væsner, der hoppede omkring mig, vare Aber, Hunde og andre Slags Dyr, som man havde trukket i Klæder og lært at gaae paa Bagbenene. Da blev jeg paa en saare 17 behagelig Maade udreven af en ikke saa synderlig morsom Illusion: Ind treen nemlig Haand i Haand tolv languedocske Hyrder med deres Hyrdinder i deres muntre Fødelands smukke Dragt. Orchestret spillede op med en Française, og denne yndige og dog saa sædelige Nationaldans blev af de tre Qvadriller udført med en saa fuldkommen Lethed og Bestemthed, at alle de andre Masker i Salen med stiltiende Beundring sluttede en tæt Kreds om den skønne Gruppe. Da Dansen var forbi, aabnedes Kredsen, og Hyrder og Hyrdinder blandede sig mellem de Øvrige. Een af de sidste, hvis nydelige Figur og yndefulde Bevægelser især havde tildraget sig min Opmærksomhed, drog mig nu med uforklarlig Magt efter sig rundt omkring i Salen, indtil jeg endelig kom hende saa nær, at jeg kunde tiltale hende. "Skjønne Hyrdinde!" sagde jeg paa fransk, "hvorledes er vort Norden blevet saa lykkelig at faae et Besøg af dem og deres smukke Søstre?" Hun vendte sig rask lige om imod mig, og taug et par Secunder, i hvilke et par mørke Øjne stode stivt hæftede paa mine. "Min Herre!" svarte hun da ligeledes paa fransk, "vi havde spurgt, at Troskab havde sit rette Hjem i dette Norden." "Men de føre jo hver sin Elsker med - " sagde jeg. "Fordi!" var Svaret, "vi haabede at Climaet skulde have gavnlige Indflydelse paa deres Bestandighed." "Dejlige Blomst fra Garonnes Bredder!" vedblev jeg, "Hvo kunde være ubestandig mod Dem?" "Den vist nok" gjenmælede hun, "der smigrer mig uden at kjende mig. De kalder mig smuk, og har dog ikke seet mit Ansigt, det maae være Masken De mener." "Deres egne Øjne sige det" gjentog jeg, "de maae bære Skylden, hvis jeg skulde fare med Usandhed - " Her afbrødes jeg ved den begyndende Dans. Jeg opbød Hyrdinden; med et Nik rakte hun mig sin Haand; vi stillede os i Rækken. Nu var det først, jeg ret besindede mig paa, hvor jeg tilforn havde hørt denne søde

Stemme, der, skjøndt lidt utydelig under Masken, dog lød mig saa bekjendt: det var - det kunde ikke være nogen anden end hende, min Alfe fra Esrom Skov. Dog, herom maatte jeg have Vished. Det faldt mig tungt at bie til Dansen var forbi; Ingen har enten før eller siden været mig saa behagelig og dog saa lang. Saaledes føres vi undertiden i Drømme vidt omkring fra een Scene til en anden, hører Samtaler, opleve hele Historier vidtomfattende, om endog rhapsodiske; og naar vi da vaagne, og regne efter, har den ganske Drøm kun været et par Minutter." "En saadan Tid" faldt jeg ind, "vilde jeg hellere kalde drøj end lang; men bliv ved! Din 18 Historie er mig endnu ikke for lang." Han vedblev. "Efter Dansen førte jeg hende tilsæde, og nedlod mig ved hendes Side. "Det kommer mig for" sagde jeg paa dansk, "at jeg eengang tilforn har hørt deres Stemme, ikke ved Garonnes Bredder - " "Men" snappede hun hurtigt Ordet, og vendte sig om imod mig, "ved Bredden af Esrom Søe maaskee?" En sød Fornemmelse udvidede og sammenpressede tillige mit Bryst; det var hende, den Usynlige! hun havde dengang ogsaa lagt Mærke til *min* Røst, bevaret den i tro Erindring. "Andengang altsaa" sukkede jeg "at vi mødes, vedtales, uden at see hverandre; dette ligner virkelig et morgenlandsk Eventyr; men desto hæftigere længes jeg efter det Øjeblik, da de ikke længere vil skjule Deres Aasyn - " Hun smaaloe - pent, grasiøst, som Pigen hos Skjelmen Flaccus, "naar hun i Blindebuklegen knistrer dybt inde i Krogen" - gennem Maskens Mundaabning saae jeg Tændernes skinnende Perlerader, jeg tænkte mig Corallæberne omkring dem, Smilehullerne i de blegrøde Kinder - jeg glemte reent hvad jeg vilde sige. Hun tog Ordet: "Hvorfor skulde jeg forstyrre deres Illusion? Lad vort Eventyr - som de kalder det - blive hvad det er! Naar en Gaade er løst, interesserer den ikke meer. Saasnart Masken er borte, seer De et ganske almindeligt Pigeansigt! nu derimod er Deres Indbildningskraft saa galant at gjøre mig til en Fee fra Caucasus eller Ginistand; lad mig blive det i det mindste til Vægteren raaber tolv, og vækker Dem af Drømmen." "Ikke alle Drømme ere Bedrag" svarte jeg, "de indeholde ofte sandfærdige Spaadomme." "Souvent" sagde hun - som det syntes mig - ligegyldigt, og kiggede hen mellem Maskerne, som om hun savnede Nogen. Jeg følte mig en Smule stødt, og bemærkede, at mange Sandheder rigtignok vare af den Beskaffenhed, at vi maatte ønske, de vare Drømme, og at dette netop var Tilfældet med den ulykkelige Tildragelse, der gav Anledning til vort første Møde. Hun saae igjen om paa mig, og sagde: "ulykkelig? - ah! det er sandt, De veed formodentlig ikke - " her kom een af Hyrderne farende, og rev hende med sig hen i Qvadrillen, der paanye begyndte at opstilles. Jeg fulgte Parret med Øjnene, og mærkede ikke, at min Søster stod hos mig, før hun gav mig et Smæk med Viften, og lod mig vide, at hun ikke var engageret. Jeg gik mekanisk med hende hen til Rækken; vi kom til at staae nederst. Mekanisk rykkede jeg op, mekanisk figurerte jeg; mine Sandser, mine Tanker vare fængslede til det gaadefulde Væsen, der stedse kom nærmere og nærmere. Nu 19 faldt det mig til at give hende Haand i Kjeden; jeg trykkede hendes - jeg fik intet Svar. Skamfuld eller harmfuld besluttede jeg, ikke mere at kigge efter hende; jeg saae stadig opad i Qvadrillen. Endelig begyndte jeg at danse ned med min Dame; et Par efter det andet takkede af ligesom vi kom dem forbi; Hyrdinden var med sin Danser eet af de første. Da Ecossaisen var ude, kunde jeg ikke bare mig for at skotte omkring efter hende. Hun var ikke mere i Salen - alle Hyrder og Hyrdinder vare og - bleve borte. Enten de nu havde forladt Ballet, eller og - som rimeligere var - havde omklædt sig; jeg saae dem ikke mere. Forgjæves lod jeg ved Bordet mine Øjne løbe omkring paa alle Damerne, for om mueligt at gjætte, hvo af dem der var den Rette. Til ingen Nytte; der vare mange smukke, sorte Øjne og hvide Tænder i Mængde; men hvilke tilhørte hende? Kun Stemmen vilde lede til den hæftigt forønskede Opdagelse; men jeg kunde dog ikke gaae fra den ene til den anden og bede dem snakke for mig. Kort sagt: den anden Act af mit Drama var tilende - "Og nu den tredie?" spurgte jeg nysgjerrig. "Paa dens Begyndelse" svarte han, "har jeg selv ventet forgjæves over Aar og Dag." "Men" spurgte jeg videre "veed Du ikke hendes Navn?" - "Nej" - "kjendte heller ingen af de øvrige mange Hyrder eller Hyrdinder?" - "Jo vel!" sagde han, "kom jeg siden efter et par af de første; men hvad kunde det nytte mig? jeg var dog ikke istand til at betegne *min* Hyrdinde saaledes, at de kunde skjelne hende fra de andre; de opremsede mig tolv ubekjendte Navne at vælge imellem - derved kom jeg lige vidt; for mig er hun baade unævnelig og usynlig." Jeg maatte smile over min ellers saa lystige Fætters ynkelige Ansigt. "Du leer ad mig" siger han "det vidste jeg godt i forvejen. At forelske sig i en Pige, som man ikke har seet, er ogsaa temmelig naragtigt; men, seer Du, ret hæftigt har jeg det ikke heller; at jeg skulde døe af Kjerlighed, eller selv forkorte mine Dage, behøver Du ikke at frygte for; jeg føler allene en vis sød Længsel, Hig den der blidelig gjennembæver Hjertet ved Erindringen om svundne Glæder."

Tyrolerne vare nu komne saa nær at vi hørte dem smaasnakke. Efter et par Secunders Lytten hvidskede Fætteren til mig: at han kjendte Een af dem paa Røsten, samt paa hans hyppigt gjentagne Livprædikat "*uhyre*"; og at det var en Officeer fra Kjøbenhavn. Strax derpaa traadte de ud fra Skoven, tre i Tallet, alle civiltklædte; dog forraadte den enes Mundskjæg hans militære Stand. Fætter stødte 20 mig paa Armen og hvidskede igjen: "det er rigtig ham - lad os se, om han kan kjende mig!" Vi rejste os op, og stode stivt med vore Hatte i Hænderne. De hilste igjen, og Officeren lagde høfligen til: "Sæt paa Hovedet Børn! - tjene I Kongen?" "Aaeja!" svarte Fætter. "Vil I tjene en Drikkeskilling?" gjentog hiin, "og hjælpe til at rejse vort Telt?" "Som Løjtenanten befaler" lød Svaret. Nu kom to Karle hidbærende med Telt og Stænger: op paa Officerens Begjæring fulgte vi tilbage med dem, for at hente det øvrige Tilbehør, samt Kapper, Hynder, Madkurv og Flaskefoder; thi Vognen, hvorpaa de kjørte fra Rye, var bleven staaende paa den aabne Banke søndenfør Skoven. - Teltet blev oprejst med Indgangen mod Østen, og, efter Omstændighederne ret godt indrettet: en Kjævle blev rullet derind, og tjente, belagt med Hynder, til Bænk; en anden blev sat foran paa Enden som Bord. De Reisende behøvede os nu ikke længere. Den ene betalte Bønderkarlene; Lieutnanten rakte mig en Sølvrigsort, som jeg dog naturligviis ikke vilde modtage. Han bød min Kammerat den, og da denne var ligesaa ædelmodig, bandte han højt og dyrt paa, at vi skulde smage hans Flaskefoder. Han skjænkede;

Fætter greb Tomlingen med et Smil. "Hvad griner Du af?" spurgte Officeren; men Fætter sagde, idet han satte for Munden: "Din Skaal, *Vilhelm!*" Den tildrukne traadte eller snarere tumlede et par Skridt tilbage; hans to Medrejsende et par frem imod os. Fætter drak og brast i Latter; og Lieutnanten, som nu endelig kjendte ham, raabte i glad Overraskelse: "Ludvig! plager den Onde Dig! hvad den slemme Syge bestiller Du her i den Forklædning?" Det kom nu til en fuldstændig Forklaring. Lieutnanten erklærede vort Indfald for uhyre skjønt, og han, tilligemed hans Reisefæller, trængte saa hjertelig paa at vi skulde blive hos dem Natten over, at vi ikke kunde afslaae det.

Den ene af Lieutnantens Kammerater var en ung, vakker og meget dannet Mand, og tillige uhyre riig, hvorfor han bestandig kaldtes Grosserereren, og anderledes vil ikke heller jeg benævne ham. Den anden forestillede sig selv for os med disse Ord: "Mine Herrer af den agtbare Bondestand! mit Navn her i Jylland er Farniente, og jeg har den Lykke at være Ingenting i Verden, undtagen altid uhyre fornøjet, hvilket denne Verdens Vise kalder Daarlighed. Tillad mig nu at forestille dem mine Reisevenner under deres virkelige Caracteer! Denne her er en meget elskværdig og i alle Henseender en fuldkommen Cavaleer. Han er Herre af forskjellige Tønder Guld, for hvilken 21 Fortjeneste han af mig er ophøjet til Commandør af det gyldne Vlies. Det eneste, der kunde være at udsætte paa ham er dette, at han ikke er saa ganske rigtig i Hovedet; thi han har den fixe Idee, at han absolut vil ind i den Daarekiste, jeg talte om. - Den anden Herre der er et Medlem af de røde Munkes Orden. Han er den eneste gale af os tre; thi han bilder sig fast og bestemt ind, at han er en Krigsmand og en stor Helt, og kalder sig selv Lieutenant. Han kan ellers snart vente at blive Prior i et af Klosterne i Sølvgaden, hvilket han i sit Sprog kalder at faae Compagnie." Her foer den Præsenterede med sin højre Haand om til den venstre Hofte, og sagde saa barsk som muligt - dog uden at kunne tvinge sine Lattermuskler - "Hr. von Farniente! veed De vel at De har uhyre fornærmet mig? Hvor og naar behager De?" "Her" svarede den Udfordrede, pegende paa Flaskefoderet, "og paa Øjeblikket." Nu traadte Fætter frem og sagde: "Mine Herrer! førend de skride til det blodige Værk, saa lad mig ogsaa forestille mig selv og min Kammerat! som meget udbede os den Ære at være deres Secundanter. De, Hr. Farniente! er Ingenting; her - han pegede paa mig - "seer De en Mand, som er Alting, ligeledes, det forstaaer sig, i egen Indbildning. Han troer nemlig om sig selv, at han er Poet, og saadanne Folk, veed de, har jo deres Næse allevegne. Han har læst en Hob baade Gammelt og Nyt, og gjort et Par Rejser med Smakken og Dampskibet mellem dette og Kjøbenhavn, og derfor er han nu fast overbeviist om, at han kjender Verden, skjøndt han ej engang kjender sig selv, og enhver Dosmer kan ride ham tilvands, naar han blot veed at stille ham hans egen Kjepest mellem Benene. Forresten gjør han intet Ondt, naar man blot lader ham snakke og tier, og ikke forstyrrer ham i hans Drømmerier. Hans Navn er ellers Peer Spillemand. - Hvad min egen ringe Person angaaer -" "Stop lidt!" afbrød jeg, "Nu falder det mig til at præsentere dig Fætter! thi din Beskeedenhed vil vist lægge Skjul paa dine egne Fuldkommenheder. Hr. Procurator Ludvig***! een af den blinde Justitias blinde Tjenere! Som saadan agter han, at lede Retfærdighedens Gang ved alle Underretter i Jylland. Han nærer to fixe Ideer: den ene, at han ikke vil foretage sig andre end retfærdige Sager; den anden at alle retfærdige Sager maa vindes. De indseer følgelig: pro primo at han ikke stikker dybt i Jura, pro secundo at han kjender ligesaaalidet til Verden som jeg, og pro tertio at hans Praxis ikke vil vorde betydelig. Af den Løn, hans naadige Frue giver ham, skal han altsaa ikke blive feed; og dersom 22 han ikke havde privat Formue, kunde han vente at vorde underholdt paa offentlig Bekostning." - "Prægtigt, mine Herrer!" raabte Lieutnanten, "jeg seer, at vi her ere fem Alen af eet Stykke, og at vi slutte uhyre godt; lad os nu ogsaa holde Trit ved Flasken - Giv agt! der skal opmarscheres! En - toe! En - toe!" Og saaledes stampe han med korte hurtige Skridt ind i Teltet; vi andre i samme Tempo bagefter.

Hvad vi her bestilte behøver ingen vidtløftig Forklaring: vi aad og drak og vare glade; vi sladdrede, og vi sang til Afvexling. Vi brød os hverken om Præteritum eller Futurum, men holdt os allene til det lykkelige Præsens, efter vor Præceptor den gale Horatses Lære og Exempel.

Grosserereren var den Første, som henimod Midnat mindede om: at en lille Luur vilde gjøre godt, og bevirke, at vi med des større Munterhed kunde hilse den opvaagnende Sol. Dette fandt almindeligt Samtykke. Af Hynder og Kapper redtes snart en Søsterseng, paa hvilken vi fem fidele Brødre udstrakte os. De fire indsov snart Een efter en Anden; kun jeg blev vaagen; og da jeg fornem, at Søvnens ikke vilde indfinde sig, rejste jeg mig saa sagte som muligt, og gik udenfor Teltet.

Det var trindtom tyst. Himlen var skyfrie, men af dens Millioner Øjne vare kun enkelte aabne, og selv disse blinkede langsomt og mat, som om de stred mod Søvnens; thi hiint straalende Kongelys, der snart skulde heelt udslukke deres svage Glimt, klarede allerede for sig i Norden. - Det er ikke Mørket, endmindre Storm eller Uvej, der gjør Natten saa højtideligrædsom; det er dens dybe Roe, denne Dødstilhed i hele Naturen; dette at vide sig selv ene vaagen midt i en sovende Verden, ene levende i den uhyre Gravhvælvning, ene med sine bange svimlende Tanker om Død og Evighed.

Hvor kjer er da enhver Lyd, der afbryder den uhyggelige Eensomhed, og minder om Skabningens Gjenopvaagnen, dens daglige Opstandelse til Liv og Syssel og Glæde - ja ogsaa til Uroe og Møje. Hvor begjerlig opfangede mit Øre ethvert stærkere Aandedræt af de slumrende i Teltet! den neppe hørlige Susen af den fjerne Skovbæk! Hvor venlig, fortroelig klang mig Hanens Midnatgal fra nærmeste Hytte, der snart besvaredes stærkere og svagere her og der. Men ogsaa disse Venner forstummede, der blev atter Taushed.

Dog ikke længe: fjernt bag ude i Skoven løde andre og sødere Toner. Jeg lyttede, og lyttede; det var Musik - den blev stedse hørligere - kom nærmere - det var 23 blæsende Instrumenter - Hornene fra iaftes. Som en mild Regn, der opliver og hæver det synkende, hendøende Blad: saaledes drysse de liflige Toner opmuntrende, styrkende ned i det af Sorg og Bekymringer sammenpressede Bryst. Herlige Triumph for Menneskets uafslædig virksomme Aand!

At indaande Liv i den døde Materie, gennem Træ og Metaller at tale Hjertets ædleste Sprog, og gjøre det haarde Malm til Organ for Tanker og Følelser, dem Læben ej engang med Ord mægter at udtrykke! Vel fortjent er Musikken kaldet "*Sjælens Viin*," men hvorfor ikke ogsaa "Hjertets Lys?" For mit er den det samme som Morgenlyset for den natlige Vandrør, eller et Solglimt gennem Vinterens Skye. Og velsignet være Du, salige Weber! for de Strømme af liflige Toner, der udrandt fra dit Bryst som evigt udtørrelige Kilder fra Jordens Barm, til at fryde Menneskets Børn. Heller vilde jeg være Forfatter af blot denne din sjæleglade Marsch end af alle Byrons sjælefortørrende Digte.

Stykket var forlængst ude; og da jeg ikke hørte videre til Nogen sad jeg og grundede paa, om det alligevel ikke kunde have været aandelig Musik af Skovens eller Bjergets usynlige Beboere, og i dette Fald om da de Smaaalfer havde lært den af Weber, eller han af dem. Da blev jeg Lys vaer langt henne paa samme Kandt, men som flyttede sig, forsvandt, kom igjen, og blev atter borte. Jeg gik nu ind i Teltet, hvor de i dybere Søvn hensunkne gennem Næse og Gane gjorde en anden og mindre behagelig Musik. Jeg kaldte: "mine Herrer! - mine Herrer! vi kunne snart vente Fremmede." Fætter vaagnede først, satte sig overende, og spurgte "hvad er der?" "Choret fra iaftes" svarte jeg, "og et formeligt Fakkeltog." Han sprang op, og traadte udenfor. Lieutenanten vaagnede; jeg fortalte ham det samme. Han ruskede i de andre to, og raabte: "munter! munter! Nu har vi Damerne." "Det kan jeg lide" sagde Grosserereren, "de komme før de har lovet - Farniente! herop!" "Farniente," svarte den Anraabte "la'er formælde Damerne sin Hilsen, og be'er jer Andre gaae Fanden i Vold! Lad mig sove, I Natteravne!" "Det gaaer ikke an" sagde hiin, "for de skal ind i Teltet." Lieutenanten treen atter ind: "staae nu kjønt op, du Syvsover," sagde han, "paa Øjeblikket har vi de kjere Pigebørn: de komme med Fakler og blæsende Instrumenter." "Jeg blæser selv af de kjere Pigebørn" snærrede Farniente "lad dem bie, til jeg faaer Lejlighed - eller kog jeres Kaffe, og hold jeres Sladderads 24 herudenfor - det smager bedst i fri Luft - Godnat igjen!" Hermed kastede han sig omkring. Vi forlod ham for at gaae Toget imøde; Fætter og jeg bag efter de andre, da vi for de Nyankommende vilde endnu lidt bevare vort Incognito.

Et Par hundrede Skridt fra Bjerget inde i Skoven traf vi sammen med dem. De vare syv i Tallet! to Fakkeltædere, to Hornblæsere, og tre Fruentimmer. Af de sidste vare de to unge, og den tredie noget ældre. Hornisterne vare neppe fuldvoxne Knøse, som hørte til det hele Kjøbenhavnske Rejseselskab, og Fakkeltæderne vare Sønner af den Præst, hvor det havde sit Hovedkvarter. Den ene af de unge Piger faldt Grosserereren saa kjerligt om Halsen, at ingen kunde være i Tvivl om deres Forhold til hverandre. Den anden hilsende mildt, men tilbageholdende, og holdt bestandig den tredie ældre, med hvem hun talte sagte og næsten hvidskende, under Armen, Lieutenanten blandede sig af og til i Samtalen, der angik fremmede, os ubekjendte, Ting. Spillemandene satte sig først igjen igang, og mindede de øvrige ved et muntert Stykke paa Hornene. Medens de marscherede forbi, bleve Fætter og jeg staaende, og gjorde Front imod dem hver paa sin Side af Vejen. Da vi igjen sluttede os sammen, bemærkede jeg, at den ene af de unge Damer - ikke Grossererens Kjereste - saae sig om efter os og at den anden spurgte Lieutenanten, hvem vi vare? "To Landsoldater af mit Compagnie" svarte han, "de ere her fra nærmeste Bye, og har gaaet os tilhaande med Teltets Oprensning." "Karle!" sagde han til os i en bydende Tone, "kan I hente os Vand fra nærmeste Bæk, og Brænde til at koge vor Kaffe? Jeg skal selv følge med jer." "Det var en Skam, Hr. Løjtnand!" svarte Fætter paa jydsk, "vi skal nok besørge det allene." Saasnart vi vare ankomne til Teltet, fik han Kaffe og Løb med den hen til en Kilde; jeg gav mig til at plukke Lyng paa den nordlige Side af Bjerget og Lieutenanten bar det did hvor Kaffe skulle koges. Under denne Bestilling fortalte han mig, hvo de Nysankomne vare; og lærte jeg da heraf, at den ældre Dame og den yngre, som gik med hende, vare begge to hans Søstre. Han vilde endnu sagt mere; men blev heri forhindret, da de just kom hen til os, for at see paa vort Arbejde, hvis Hensigt de ikke strax kunde fatte: det var nemlig første Gang i deres Liv, de skulde drikke Kaffe kogt ved Lyng.

Det var imidlertid allerede bleven saa lyst, at Begfaklernes Skin syntes os overflødig; og at vi godt kunde see at drikke vor Kaffe ved 25 Dagskjæret. Teltets Ameublement maatte da flyttes udenfor, og Farniente kunde følgelig ikke længere nyde den kjere Søvn, naar Sengen blev trukket bort under ham. Ved denne Forstyrrelse yttrede han vel strax sit Mishag paa den utvetydigste Maade, det vil sige: med adskillige Eeder; men saasnart han var kommen paa Benene, og havde gnedet Øjnene, blev han igen den samme lystige Fugl som tilforn. Han foer ud mellem Damerne reciterende med flydende Tunge det bekjendte *Distichon*:

*"Quando convenient Catharina Margreta Sibylla,
Colloquium faciunt et ab hoc et ab hoc et ab illa."*

"Det er paa dansk" tilføjede han, "saameget som: god Morgen, mine tre Gratier! det glæder mig at see deres dejlige Ansigter og høre deres liflige Stemmer." "Det er altfor frit oversat, min Herre!" sagde den

ældste af dem; "det hedder egentlig: Gid Pokker havde jer, I tre Sangklokker! naar I komme sammen, kan man ikke høre Ørelyd for jeres Sliddersladder - Lagde I ikke Mærke til" sagde hun til de to Andre, "at han nævnede os endog ved Navn?" "Jeg hørte din Søsters og mit, men dit ikke" svarte Grossererens Kjereste. "Ah!" gjentog hiin "Sibylle! det er mig - det er et Æresnavn, han giver mig". Farniente loe, greb hendes Hænder og sagde: "min kloge Sibylle! min lærde Sibylle! for dette Indfald skal De have dem en lille Svingom i fri Luft." Hermed begyndte han at vakse, og Hornisterne at blæse. Grosserereren og Lieutenanten fulgte Exemplet: hiin tog sin Kjereste, denne sin Søster. Inden jeg tænkte derpaa, havde Fætter mig om Livet; og da han har Bjørnekræfter, rev han mig, uagtet al min Modstræben med sig. Nogle Omgange gik det saa som saa; men da Holstensk Gallopvalts ikke er min Sag, kom vi omsider fra den jevne Bjergflade ud i Lyngen, og bous! der rullede vi begge to. Spillemandene, som først bleve det vaer, kunde ikke blæse længere for Latter, og nu holdt ogsaa de andre op at danse, hjertelig leende ad vores Uheld. Idet vi igjen klavrede op, hørte jeg Sibylle - som jeg nu vil kalde hende - gjøre den Bemærkning: "at for Bønderkarle vare vi temmelig raske og slet ikke undselige." "Det er Musikkens Almagt" raabte Farniente; "men lad os nu faae vor Kaffe!"

Alle satte sig i en Kreds paa Hynderne og Kapperne omkring Træstubben, der under Dansen af Præstesønnerne var dækket til Kaffe bord. "Sæt jer ogsaa ned Børn!" sagde Lieutenanten til Fætter 26 og mig; "I kunne nok være trætte af Dansen." Vi satte os tause i nogen Afstand fra Circlen. Sibylle skjænkede; men baade hun og de to andre Damer skottede imellem hen til os, som det forekom mig, næsten lidt mistroisk; men ingen oftere end Lieutenantens yngste Søster. Fætter hvidskede et par Gange til mig, at hun var uhyre smuk.

Da Herrerne havde drukket en Kop hver, vinkede Farniente naadig ad os, sigende: "Kom, Folkens! og faae Jer en Taar!" Vi rejste og nærmede os langsomt. Sibylle rakte Fætter først Koppen. Han tog Hatten i den ene Haand, og udstrakte den anden efter Koppen. Da han havde taget den, og trukket sig et par Skridt tilbage, sagde Sibylle med en Mine halv skielmsk og halv spodsk: "Dieser Bauer hat sehr zarte Hände; er hat gewiss den Dreschfliegel nicht gar zu lange gehandhabt". "Es scheint so," sagde hendes Søster, kjendeligt rødme. Her tabte Fætter Koppen, og blev staaende ubevægelig som eet af Skovens Træer, med Øjnene ligesom fasttryllede til hende, der sidst talte; og jo længere han stirrede paa hende, jo stærkere rødmede hun, og jo mere forlegen og forvirret blev hun. Alle vi andre faldt i taus Forundring; men neppe Nogen anden end jeg anede den rette Sammenhæng. Farniente brød først løs, sigende til Fætter: "min Herre! det er nok paa Tiden, at de aflægger deres Incognito; thi det lader til, at de og denne Dame har seet hverandre før." Fætter fik nu sit Mæle igjen, traadte hen til hende, og sagde: "Vel har jeg førstegang idag nydt den Lykke at see de Læber, hvis Stemme to Gange har lydt saa behageligt for mit Øre. Men af den kan jeg ikke tage Fejl, saa dybt er den bevaret i min Erindring - tør jeg smigre mig med, at ikke heller min Røst er ganske glemt af dem?" Catharina - saa hedte hun - svarte med et Smil, hvori der virkelig laae mere end i hendes Ord: "hverken deres Stemme eller deres Ansigt, skjøndt de var en Grand d'Espagne den sidste Gang. De maae nemlig vide, at hele Hyrdeskaren klædte sig om før Demaskeringen." "Det var som Fanden!" raabte Lieutenanten, "gamle Bekjendtskaber! Nye Maskerade!" "Og nu et virkeligt Hyrdeliv!" faldt Farniente ind; "Kommer, I Naturens Sønner! og slutter eder til vor blide Vennekreds!" Vi toge efter Indbydelsen Sæde, og efter at vi havde sagt vore Navne, ledte Fætter Samtalen hen paa Begivenhederne ved Esrom Søe, og spurgte Catharina: "hvorledes gik det deres stakkels Veninde? hvordan fandt hun sig i sin Skjebne?" "Ret godt - der sidder hun!" svarte hun 27 smilende, og pegte paa Grossererens Kjereste. Fætter studsede, og sagde noget forlegen: "Det var en sørgelig Ulykke, men -" "- ikke saa meget sørgelig" faldt Grosserereren ind, "for den druknede kom dog tillive, og det var saamænd mig!" "Ih!" raabte Fætter glad overrasket, "Gud skee Lov! det var mere end vi dengang haabede - men den stakkels Fusentast, som væltede Baaden, og vilde have druknet sig selv bagefter?" "Det var saamænd mig" raabte Farniente; "og da jeg dengang kom i Tanker om, at jeg kunde trænge til en Hovmester, saa giftede jeg mig; og der -" pegende paa Sibylle - "sidder hun, som nu styrer min Baad over Livets farlige Søe".

Det var bleven Dag. Langsomt oprulledes i Nordosten Nattens dunkle Forhæng. Lysere og lysere blev Himmelens Blaae. Lærkerne sang deres tusindstemmige Morgenchor. Skovens Fugle begyndte med enkelte korte Fløjtetoner at stemme deres Struber. Gjennem Dalene nedrullede de blege Taagebølger, og lagde sig som et Tæppe paa Søen. Jeg saae hen over den mod Østen med en Følelse - forestiller jeg mig, Hig Oldingens, naar han skuer ud over Livets Møje og Bekymring mod Evighedens Dagskjær. - Solen stod op. - Ingen Skildring her! See! og tilbed i din Sjæls Glæde! Saadan Glæde er Tilbedelse.

Kun dette til en Beslutning: Aldrig har vel det store Dagens Lys ved sin Opgang skuet en Kreds af gladere Mennesker paa Himmelbjergets Top; og af alle dem endnu ingen lykkeligere end Ludvig og hans gjenfundne Hyrdinde, hvis Ansigter straaledede i Kjerligheds Morgenglands. - Nu, et halvt Aar derefter, ere de forenede for dette Liv og for det som vi vente.